

Ihmisen Ja Apinan Kehityksestä

(W. M. Butterfieldin Sarjakirjoituksesta Suom. G.)

NOIN miljoona vuotta sitten, siirtyi eräs hajallaan oleva puol-ihmisolijoiden rotu laajolle Keski-Aasian ylätasangoille. Kaikki ihmisrodut peräytyvät tästä äitirodusta ja ovat aikojen kuluessa ja pitkien muutosten kehityksessä muodostaneet ne kansat, jotka nykyään maailman kansoittavat.

Meillä on tämän ihmiskunnan alkurodun tunnusmerkkejä heidän jälkeenjättämässään luurangossa ja näistä jälteistä me tiedämme heillä olleen ihmismuodon, joka polveutumisen kautta on nyt meillä jossain määrin muuttuneena. Niitä aikakausilta, joista emme tiedä, eivät he ole jättäneet kehityksensä merkkejä ja koska me tunnemme heitä vain niistä rippeistä, joita olemme olemassaolonsa todisteeksi löytäneet, vedämme johtopäätelmiä, että heillä ei ollut ainoastaan täysin kehittynyt ruumis, mutta myös ajatus, kylläkin ahdas ja lapsen ajatuksen kaltainen.

V. 1800 läysivät eräät metsästäjät Aveyron alueelta, Ranskasta, suurenlaisesta metsästä olion, joka eli villinä, kiipeili puissa, nukkui kuivilla lehdeillä ja pakeni ihmisen nähdessään. Hän oli alasti, ei osanut ääntää muuta kuin eräänlaisen eläimellisen murinan. Ranskalaiset tiedemiehet olivat kauan eri mieltä tästä kummallisesta oliosta. Oliko se apina? Oliko se villi-ihminen? "Pieni Aveyronin metsäläinen" muodostui aikansa tieteilisten tutkielmien aiheeksi, eräs tri Itard kertoi tästä: "Hän joskus laskeutui maahan kuuromykän tavoin, istahtaen lähteen reunalle ja heilutettiin yläruumistaan edestakaisin; joskus oli hiljaa ja näytti synkkämieliseltä. Täten hän oli tuntikausia, katsellen veden pintaan, heittäen ruohon kuidun tai lehden veteen ja seuraten sen kulkua. Illalla kun kuu valaisi kammion, jossa hän oli, tapasi hän nousta ja mennä ikkunan luo, vilpyen siinä kauan liikkumattomana, kaula pitkällä ja silmät tähdäten kuun valaisemiin paikkoihin kuin haltioitumisen vangitsemana."

Tiedemies Figuierin kirjoituksista luemme vielä seuraavaa: "Tämä oli epäilemättä oli ihminen. Mikään apina ei koskaan voi osoittaa sellaista älykkyyttä, sellaista unimaista ilmiömäisyyttä ajatusten hämäriä oireita — toisin sanoen eritte-

lyn hengenlahjaa, joka on ominaista vain ihmisilisuudelle."

Figuierin käsitys tässä on sama, jonka vielä nykyään moni älykäsikin ihminen omaa ihmisen ja eläimen eroavaisuudesta. Tuo käsitys, tosiperäisesti tulkiten, on tunteellista harhakuvittelua. Missään suhteessa ei tämä "pieni Aveyronin metsäläinen" osoittanut — ei hiljaisuudessaan eikä käytöksessään mitään, joka poikkeaisi eläimellisistä älyllisyyksistä. Hän yksinkertaisesti ilmaisi vain eläimellistä älyä. Hänen hiljaisuutensa esimerkiksi, oli samanlainen ominaisuus kuin tunnetaan kaninilla; kuuvallon tekemä vaikutus sama kun tunnetaan koiralla, joka vilpyy koko yönkin sitä katsellen; hänen unimainen ilmiöimiskykynsä veden pintaan kiintyessään kertaantui tämän kirjoittajan naapurin koirassa jokainen päivä viime kesänä, koira leväten tuntikausia ja tarkkailen juoma-astiansa olevan veden pintaa, jossa ilman liikunnan vaikutuksesta pienet ainehiukkaset muodostivat kulkieksään juovia, kulkien hitaasti astian seinämästä toiseen; hänen haltioitumisensa valtaan antautumisensa esiintyy myös tässä koirassa, kun se makaa silmät tähdätynä palleonsa ja nostellen korviaan pystyyn, tai kuten hän kuuntelee jos ken tulee hänen kanssaan leikkimään. Tällä koiralla on myös "ajatuksen hämäriä oireita," koska hän tuntee ja tottelee vain yhtä herraansa.

Esi-isämme "Muinaisissa Metsissä"

Mutta ihmisrodun ensimmäiset edustajat olivat etäällä tämänlaisista mietoista ja unelmoivasta yksilöistä kuin tämä "Aveyronin metsäläinen" oli, puhumattakaan, että he olisivat juuri sellaisia olleet. Jokainen perheryhmä oli alistettu elinsuhteisiin, jotka enemmän tai vähemmän erosivat toisistaan eri paikoilla. Täten jotkut olivat enemmän hedelmien syöjiä, toiset kalojen syöjiä, yhdet saivat ruokansa metsästämillä lintuja ja muita eläimiä. Kaikki olivat pakotettuja puolustautumaan lukuisia ja toisistaan erilaisia vaaroja vastaan, jotka heitä uhkasivat aina ja kaikkialla. Ja näistä syistä meidän ensimmäiset esi-isämme olivat kokonaisuudessaan erilaisilla henkisellä ja ruumiillisella kehitystasolla olevia yksilöryhmiä.

Mikään, jota he tekivät, ei kantanut inhimillisen ylemmyyden leimaa.

Josko meidän vapaat kansalaisemme Arkan-sasissa tykkäävät tai ei, niin apina kuitenkin on meidän läheisin sukulaisemme quadruman (mam-malia-perhe, johon apina kuuluu) perheessä ja se oli apina, joka ensin teki ja vieläkin tekee samoja tekoja mitä esi-isämme tekivät tuhansia tai satojatuhansia vuosia sitten. Vieläkin ovat apinat maailman suurimpia matkijoita, yhtä poikkeusta lukuunottamatta ja se on — ihminen.

Ihminen on yläpuolella apinaa monessa suhteessa, mutta apina myös on yläpuolella ihmistä joissakin suhteissa. Siksi, että ihminen oli alakynnessä toisiin eläimiin nähden, tuli hänestä matkija. Hän oli siihen pakoitettu, tai muuten ei hän olisi elänyt. Katsokaamme joitakin seikkoja, joita ihminen on matkinut ja saanut niistä itselleen tavan, on ne säilyttänyt monia aikakausia. Mutta ensin muistakaamme että eläimet tekevät mitä tekevät siksi että niiden täytyy, tai muuten ne tuhoutuisivat.

Ruumiillisesti ihminen oli alakynnessä moneen eläimeen verraten, joiden kanssa hän päivittäin joutui suhteisiin. Joillakin oli terävämpi näkö, toisilla parempi kuulo, joillakin parempi hajuaisti, toisilla taasen oli herkempi tunto yleensä ja saattoi olla korkeampi maku-aisti; jotkut olivat voimakkaampia tai liikkuntakykyisempiä, voivat juosta nopeammin taikka kykenivät tekemään sellaisia temppuja, joita ihminen ei voinut tehdä niin hyvin, tai ei ollenkaan. Hän jatkuvasti havaitsi nämä paremmat kyvyt eläimillä niiden hyökätessä ja hänen puolustaessaan itseään tai etsiessään ravintoansa samoista lähteistä kuin eläimetkin.

Alku-ihmiset ovat aina uskoneet, kuten vielä monet raakalaisheimot ja jopa sivistyneetkin uskovat, että apinat ovat todella ihmisolehtoja. Tästä me voimme luotettavasti arvioida, että alkuperäiset esi-isämme tunsivat sukulaisuutta apinoihin ja mahdollisesti yhdistyivät heihin niin läheisesti kuin ihmisen ja apinan biologinen västo voisi sallia. Mutta koska mitkään quadruman-perheeseen kuuluvat kaksi rotua tai lajia eivät voineet elää harmonisesti yhdessä, on mahdollista, että vaikka he tästä syystä elivät erillään, elivät he samoilta seuduilla, kuten erilaiset lajit elävät vieläkin.

Tälle otaksumalle on lukuisia syitä. Ensiksikin ja johtavimpana se, että ihminen rotuna, en-

simmäiseksi tuli olemaan olosuhteiden alaisena, jotka olivat kutakuinkin samanlaisia kuin ne, jotka vallitsevat Afrikan, Sumatran, Borneon ja Intian villoilla alueilla nykyään, ja joissa apinat ja ihmiset yhä läten ovat yhteydessä.

Ihmisen Ja Apinan Välisiä Samankaltaisuuksia

Apinoiden luurankojen jätteet osoittavat, että heidän jälkeläisensä eivät todella ole muuttuneet kuin perin vähän miljoonassakaan vuodessa. On täten mahdollista, että niiden tavat ovat jota-kuinkin samat nykyään kuin olivat aikaisempina aikakausina, ja myöskin, jos tutkimme nyt apinan tapoja, huomaamme niissä niitä, joita esi-isämme olivat pakoitetut matkimaan pysyäkseen olemassa ja vaikkakin matkivat niitä tietämättään.

Apinalla, joka muuten on fyysillisesti niin lähellä ihmisen rakennetta, omaa melkoisesti alhaisemman älykkyuden kuin primitiivinen villi-ihminen ja voi usein olla kykenevä terrorisoimaan ihmis-naapurinsa ja pitämään heidät petokkaina. Hän myöskin omaa kielen, joka on siksi helposti havaittavissa, että hänen serkkunsa, babuun muodostettiin egyptiläiseksi Troth-jumalattareksi, joka oli kirjaimiston jumalatar. Tämä kieli käsitti noin 26 sanaa.

Ihmisellä ei ole kiintymystä, jota ei myös apina ilmaisisi ja hän on yhtä täynnä kavaluutta, petosta ja epärehellisyyttä kuin hän on täynnä rehellisyyttä, hellää huomaavaisuutta, urhoollisuutta ja myötätuntoisuutta.

Tämä eläin, kuten monet muut lajit, "ajattelee, harkitsee, neuvottelee itsensä kanssa ja toimii kypsäksi havaitun päätöksen mukaan." Kasvoilla sillä ilmenee huvi, hellätuntoisuus, viha, pahastuneisuus, syvämielisyys, suru, pettymys, synkkämielisyys ja vastenmielisyys, kuten se äänelläänkin ilmaisee näitä kiihtymyksiä. Senauraa, ilakoi, ivallee, uhkaa, komentaa, uhmaa, rukoilee, itkee ja valittaa. Lyhyesti sanoen on apinan toimet niin ihmismäisiä, että meidän ensimmäiset suku-isämme eivät voineet olla uskomatta, että hän oli sukua ihmisperheelle.

Apinan tavatkin ovat samankaltaisia kuin ihmisen. Jotkut niistä rakastavat elää yksin tai pienissä viiden kuuden apinan ryhmässä, jotkut kerääntyvät siirtoloihin, jotka käsittävät joskus useita tuhansiaakin. Suurimmat ja voimakkaimmat heistä ovat itsenäisiä eivätkä pyydä tai halua toveriensa apua; heikommat taas sellaista vaatien. Jokainen yksilö, ryhmä ja "siirtola," vastustaa vieraiden sen asioihin sekaantumista ja ilmaisee

persoonallisen tai yhteisen vastenmielisyyden asinahaarojen mukaan. Apinat käyttävät kapulaa, kiveä, kalliolohkareita ja muita heittoesineitä puolustuksessa ja hyökkäyksessä, rakentavat palmikoiduista ja toinen toiseensa kudotuista vitsoista koppioita, joiden katot valmistavat lehdistä. Kuolleidensa ruumiit ne peittävät vitsoilla ja puun oksilla. Ne ovat huomaavaisia naaraille ja pienokaisille, jotka elävät erillään uroista, ollen valpaasti suojeltuja.

Niin uskaliaita, urhoollisia ja pelkäämättömiä ovat jotkut apinat, että ne hyökkäävät häiritsijää vastaan ja usein pakottavat leijonan, tikkerin, jaguarin ja jopa elefantinkin pakenemaan ottaen herruuden itsellensä siihen, mikä heille kuuluu. Nuoret, joilta ottaa kymmenen vuotta tulla täysikasvuiseksi, asuvat määrättyjen lajien keskuudessa ja erityisissä paikoissa, ollen hellätunteisimpia olloita maailmassa, hyvällen toisiansa ja jopa muuttakin toisiin rotuihin kuuluvia pieniä eläimiä, joita sattuvat saamaan, halailen niitä ja leikkien kuin ihmislapset nukun kanssa. Kun naaraat tulevat sukupuolikypsiksi kehittävät ne nopeasti valitsevan aseman itselleen pabankurisella käsittelyllä, komentaen tai muuten halliten omaa perhettään ja lisäksi ryhmän aikuisia uroita. Urokset eivät aina hyväksy tätä naaraiden hallintaa ja usein voidaan tavata apinaryhmän urokset kapinassa, jolloin heistä joku saatetaan karkoittaa ulos ryhmästä elämään yksinään. Tämänlaiset urokset osoittavat kapinallisimpia ja raa'impia tapoja, johtuen heidän suuruudestaan ja suuresta voimastaan, ovat vaarallisimpia yksinollen kuin koko ryhmä yhdessä eläviä, mikäli ihminen heitä lähestyy. Nämä puol-ihmismäiset oliot, joilla on kaikki perusteelliset ihmisen ominaisuudet, ovat ruumiillisesti kehittyneet siten, että voivat elää pulssa. Apinoiksi (Apes) kutsutaan heitä siksi, että heillä ei ole häntää, joka on yksi ihmisen ruumiillinen ominaisuus. Suuren osan ajastaan he kuluttavat samoilemalla loppumattomissa metsissä ravinnon etsinnässä. Apinat voivat kulkea, hyppimällä puusta puuhun yhtä nopeaan kuin hevonen juoksee, voidaan siten tehdä matkaa monta mailia lyhyessä ajassa. "Siirtola" harvoin viipyy yhdessä paikassa enempää kuin muutaman päivän, sillä apinat ovat tuhlaavia syöjiä ja voivat haaskata alueellaan suuret määrät ravintoa.

Syöden kasvi- ja eläinruokaa, kuten ihmisenkin, voi joukko apinoita tuhota ihmisasutuksiltaan ruokavarastot, missä ne sattuvat vierallemaan. Ja

koska ihmisen täytyi asuskella ylängöillä ja vuoristoalueilla, suojellakseen itseänsä tulvilta, joutui hän pakosta elämään lähekkäin näiden metsän asukkaiden kanssa.

Ihminen Antautuu Apinan Elintapoihin

Todellisuudessa ihminen oli pakoitettu elämään apinan tavalla, sillä se oli ainoa keino säilyä olemassa. Hän siten vaistomaisesti matki apinoita kaikessa, mikäli ruumiillinen rakenteensa salli. Niinpä esim. villi-ihmisten mökit metsissä, ovat vielä nykyäänkin kuin apinalla. Aluksi ihminen

Pulssa eläjin sota. Kuva on jäljennös 100 v. sitten Afrikassa tavatusta pulssa eläjien lavoista.

kiipesi puuhun petojen ja metsissä vaanivien villihollisten ahdistamana, rakentaen puihin lavoja, korin muotoisia suoja ja mökkejä, matkien apinoita. Hän eli hedelmillä, juurilla ja puun kuoren sisäpuolelta ottamallaan pehmeällä aineella sekä jonkinlaisten puiden urvuilla; lintujen pesien etsintä ja munien sekä linnunpoikasten syönti on täytynyt olla vakituista. Maassa ihminen löysi kivien alta matoja ja muita matelijoita, joita hän käytti ravintonaan; muurahaiskekoja hän penkoi syöden niiden asukkaat; mehiläisten pesistä hän kokosi hunajan; vahtasi tuntikausia vesissä sadakseen kaloja. Tämän asteen ihminen, lyhyesti sanoen oli n.k. Neatherlandin ihminen, eli "apina-ihminen," (jonka kuvan lukija muistaneekin näh-

neensä marraskuussa, 1928 Tie Vapautteen sivulla 10. — Suom.)

Mutta ihmiselle oli kehittynyt ruumiillisia ominaisuuksia, jotka tekivät mahdolliseksi hänen kilpailunsa apinan kanssa puussa eläjänä, jotenka hän laskeutui maahan useammin kuin apina, pääasiassa siksi, että hänellä oli pitemmät jalat ja lyhyemmät kädet, jonka vuoksi hänellä oli mahdollisuus kävellä suorassa helpommin kuin apinalla. Tapa, jolla pystysuora ruumis voi kehittyä lajien valinnan kautta, osoitettiin ihailtavasti New Yorkissa pidetyssä siipikarjanäyttelyssä. Näytteillä oli tavallista lajia olevasta ankasta kehitetty laji, joka oli muunnosteltu ristisiitosten kautta, kunnes tämä oliko seisoi pystysuorassa kuten suuri merilokki. Tavallinen ankan ruumis, joka normaalisti muodostaa vinkkelin jalkojen kanssa, oli noussut pystysuoraan ylös ja tavallinen S-kirjainta muistuttava kaula oli vaihtunut I-kirjainta kuvaavaksi.

Nämä "intiaani-juoksijat," joihinkin tätä uutta ankkalajia nimitetään, ovat pystysuorasta asennostaan velassa niskaluullensa, jota on venytetty ja suoristettu. Jaloissa oleville luille on tehty samoin, joka tekee mahdolliseksi, että nämä ankat voivat juosta siten, että astuessa laskevat kantapäähän maahan ensin ja nostaessa jalkansa varpaat koskevat viimeksi maata, josta johtuen heiltä "intiaani-juoksijoihinkin" nimitetään. Tähän suuremmoiseseen saavutukseen katsoen, on otaksuttava, että ihmisen enemmän pystysuorassa seisokseen ja kävelläkseen oli jotenkin täytynyt syntyä sellaisen muodostumien varustamana, jotka kehittivät hänelle pitemmät ja suoremmat jalat ja kaulan.

On löydetty muinaisen ihmisen päähäkalloja, jotka kertovat vielä aikaisemmalta ajalta kuin Neatherlandin ihmisen luuranko. Ne osoittavat, että ihminen, ennenkuin saapui Neatherlandin ihmisen taholle, oli läpäissyt huomattavia kehityskausia. Nämä aikaisemmat tyypit kuvataan Javan apina-ihmiseksi, jotka eivät vielä olleet saavuttaneet pystysuoraa asentoa, eivätkä kehittäneet pitempää tai suurempaa kaulaa kuin apinalakaan on. Nämä asteet saavutettiin vasta monien aikakausien jälkeen, jolloin ihminen oli lakannut elämästä puussa ja asettunut maan päälle suojaan itseään vuorten solissa ja kallioiden luolissa. Ei hän vielä silloinkaan ollut lakannut seuraamasta apinan tapoja, sillä myös apinat asuivat solissa ja luolissa. Mutta ihminen tällöin oli joutunut huomattavassa määrin ankarampaan asemaan

kilpailun takia, sillä luolla oli vähemmän kuin puita ja täten ihmisen täytyi soveltautua hyökkäävään elämän taisteluun. Tällöin alkoikin ihmisen hallintokausi muiden lajien ylitse.

Apinat ovat välinpitämättömiä toisistaan, jotka asuvat heistä erillään, eivätkä tavallisesti häiritse naapureitaan ellei heitä häiritä. Täten ihminen vähitellen pääsi vapaammin valtaamaan luolla hallituunsa. Mutta ihmiset, hyljätessään metsäläiselämän ja astuessaan aukealle, menettivät sen suojeluksen, jonka heille tarjosivat heidän aina valppaina olevat naapurinsa, apinat. Ja kun eivät enään voineet hyötyä apinain vartiostosta ja niiden sodista hyökkääjiä vastaan eikä niiden auttarasta esimerkiksi itsehallintoon, joutuivat kuin kaiken turvan ulkopuolella olevat hyljätty ensikerran luottamaan ainoastaan omaan kykyynsä. Kuitenkin vasta silloin, kun he olivat ottaneet aseekseen sapeleihampaisen tilkerin leukaluun; tai uroshirven sarven; tai oppineet heittämään kivellä siksi hyvin, että heistä oli tullut tarkka-ampujan veroisia; tai käyttivät pitkiä, teräviksi tehtyjä keihäitä, vasta tällöin ihmiset sivuuttivat apinan älyllisyydesteen.

Mikään apina ei ole koskaan valmistanut näitä välineitä ja siten on ihminen kohonnut apinan yläpuolelle.

Apinain Älyllisyys

Kun ihmiset oppivat tulen käytön, sen säilyttämistaidon ja tekemistaidon, tuli heistä isäntiä asuma-alueillaan. Sillä tuli todistautui silloin, kuten siitä lähtienkin on todistautunut, parhaimmaksi suojeluksen ja mukavuuden välineeksi. Tästä ajasta alkaen rupesi ihminen jättämään muistoja kehityksestään seuraaville alkakausille, joka luokitellaan kivikaudeksi, sitä seuraava pronssikaudeksi, sitten rautakaudeksi ja niin edelleen.

Ottakaamme nyt tarkastettavaksi apinan älyllisyydestä muutamia esimerkkejä. Ensimmäinen kuvaus, jota tässä käytämme, on kirjoitettu yli sata vuotta sitten, mutta on vieläkin kertauksen arvoinen. Se on babuunista, jonka äly on apinan älyn veroinen vaikkakin sen luonne on takapajuisempi ja vähemmän ihmisen kaltainen.

"Babuunit ovat ihmeteltävän älykkäitä kavereita," kirjoittaa Mansfield Perkins, "niillä on päällikkönsä, joita ne vastustelematta tottelee ja säännöllinen menettelytapajärjestelmä kaikissa toimissaan, jos hyökkäävät tai puolustavat itseään. Näiden muonahakuret ovat hallitut erikoisen jär-

jestelmällisesti ja suurella varovaisuudella. Kur ryhmä laskeutuu vuoristokylästänsä alas ruokaa hakemaan, tuo se mukanaan kaikki naarakset, nuoret ja vanhat. Jotkut vauhemmista, joilla on hartioillaan turkki kuin leijonalla, asettuvat johon varovaisesti tähystellen ennenkuin etenevät. Ne nousevat korkeimmille kallion lohcareille, joilta voivat helpommin nähdä ympäristön. Toiset kulkevat jäljessä pitäen silmällä, että takaapäin ei vaara uhkaa, päästäten heti varoitusääniä, jos mitään uhkaavaa on näkyvässä.

"Heidän äänensä tämänlaisissa tapauksissa saattaa ilmaista lukuisia erilaisia soitintoja, että jos ihminen pitemmän aikaa niitä kuuntelee, voi hänkin oppia ymmärtämään suunnilleen mitä milloinkin tarkoitetaan.

Pithecanthropus (Aplina-ihminen) luofansa ovella. Hän on jo hyljännyt simpansin sosiaaliset tavat.

Ryhmän keskusjoukko muodostuu naaraista ja nuorista kokemattomista. Naaraat, joilla on penikoita, kantavat niitä selässään. Tämä keskusjoukko kulkee mitä suurimmassa epäjärjestyksessä leikkien ja räkättäen vallattomasti, josta päätellen he täydellisesti luottavat vartioidensa valpauteen. Voidaan nähdä, miten jotkut nuoret saattavat jäädä jälkeen noukkiakseen marjan maasta tai mitä sattuvat näkemään, mutta kun takana kulkeva vartiosto heidät saavuttaa, tulee nuorille herkkusuulle kiire juosta keskusjoukkoon. Milloin äiti pysähtyy hetkeksi imettämään nuorta, tapaa hän aina "kammata" tällöin perillisenä tukaa, koska matkalla siihen ei muulloin ole aikaa. Joku nuori neltonen, joka lie suuttunut naapurinsa rumasta katseesta tai pahasta sanasta, vetää suunsa ylenkatseelliseen viuruun, lätkäyttää naapurila takapuoleen ja äännähtää vihaisesti, hy-

päten sivuun ja jatkaen hetken matkaansa erillään. Milloin naapuri tästä loukkaantuu, syntyy siinä kiivas tappelu, kunnes komentajan äänekäs vingahtus kajahtaa yli joukon ja silloin on tappelu lopetettava. Yksi tämänlainen vingahtus pysäyttää koko joukon pelästyneenä paikalleen ja vakava äänettömyys ja rauha valtaa kaikki, jonka jälkeen lähdetään matkaan ilman erikoista käskyä.

"Kun saavutaan maissikentälle, ottavat vartijat paikkansa ympäristöllä ja toiset menevät maissien kimppuun täyttäen poski-pussinsa niin täysi kuin suinkin ja lisäksi kahmen maissin käpyjä kainaloidensa olle ja käsiinsä. Ellei täten saatua saalista tasata myöhemmin, niin mistä vartijat saavat ruokaansa? Olen usein nähnyt miten he pitävät paikkansa vartijoina, ellei mikään vaara uhkaa ja lähtevät vasta sitten liikkeelle, kun joukko on valmis lähtemään. On siis otaksuttava, että saalista jaetaan heille osansa takaisin perille päästyä. Juomapaikoilla vartijat juovat itse ensin, tämä johtuen siitä, että he etsivät paikan, josta saattaa käsillään kaivamalla löytävät vettä, juovat sitä ja sitten polstuvat ympäristölle vartioimaan, joukko sammuttaen janoansa."

Näille yhteiskunnallista työn jakoa muistuttaville ihmisille emme kuitenkaan voi kokonaisuudessaan löytää selvyyttä ottamatta huomioon luonnon sokaiden lakien vaikutusta. Onhan selvää, että silloin kun kerran näiden olioiden keskuudessa ei ole vallalla taloudelliseen omistukseen viittaavia tapoja, on heidän yhteiskunnallisuutensa enemmän vain n. k. yhteiskunnallisten viettien aiheuttamaa, jota tavataan eläinkunnassa muiderkin lajien keskuudessa, joskaan ei niin ihmisyyteiskunnan tapoja ja ilmiöitä muistuttavasti kuin babuunien ja eräiden muiden apinain keskuudessa.

Täten siis apinain älyllisyys kuin heidän ruumiillinen samankaltaisuutensakin ihmisiin verraten todistavat, että apina on meidän läheisin sukulaisemme quadruman perheessä, josta ovat apinat sekä ihmiset noin biljoona vuotta sitten tai enemmän, lähteneet kehittymään. Se tieteellisten tosiasiaien hataran käsityksen synnyttämä ajatus, että ihminen olisi kehittynyt apinasta, ei ole mitenkään todistettavissa enmpää kuin sekään, että apina olisi kehittynyt ihmisestä. Molemmat ovat kehittyneet vielä paljonkin apinaa alempana olevista oli- oista, aivan ameba-solusta asti.